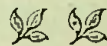




СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.



Нещастна...

Бѣдната нещастна Райка
Охка, плаче и се вайка.

Нѣма бащини милувки,
Нѣма майчини цѣлувки.

Ни благъ погледъ, ни усмивка,
Нѣма покривъ, ни завивка.

Силно страда отъ простуда,
А пѣкъ майка ѝ е луда.

Татко ѝ прѣди година
Въ кърволивенъ бой загина.

Нѣма миличка сестрица;
Батѣ ѝ лежи въ тъмница...

По вратитѣ чужди чука;
Чака всичко на сполука.

Край града, при пуста цръква,
Спи, осъмва и замръква!

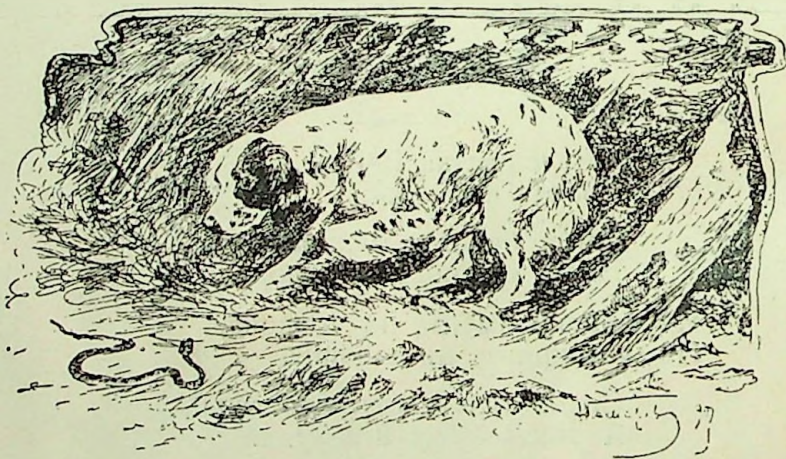
Люб. Бобевски.



Храбростъ! . . .

Кучетото върви гордо, гордо изъ гората
и говори:

— Нѣма по-храбро животно отъ мене! . . .
Вчера задушихъ въ устата си страхливия заякъ,
а горката лисица! . . . безъ крака остана да бѣга



изъ храсталаци, баири, долини. . . Днесъ пъкъ
хубаво оципахъ глупавия вѣлкъ; той ще про-
глуши гората отъ болки. Останала е баба меца

не оплашена... Колко искамъ да я срѣщна и да изпита моята сила!...

Крачи кучето напрѣдъ и търси страшни неприятели.

Ето изъ трѣвата нѣщо изшумолѣ... Кучето опѣри уши и втрѣнчи очи къмъ неприятеля... Змията се уплаши отъ тази неочаквана срѣща, но скоро се съвзе, дигна глава къмъ опасния неприятелъ и извика:

— Назадъ!... азъ ще те охапя и веднага ще умрѣшъ...

Храбрецътъ затрепера, настрѣхна, сви опашка и стѣпка по стѣпка се дрѣпна назадъ...

— Прости ме, уплашено проговори кучето, азъ нѣма да ти направя зло, нѣма да те безпокоя...

Като се видѣ отдалечено отъ змията, забрави своята храбростъ и съ силенъ бѣгъ отиде да се скрие въ кѣщата на господаря си...



Зимната пѣсенъ на вѣтъра.

Зима. Всичко е покрито съ бѣла прѣмѣна. По улицитѣ тукъ-тамъ се вижда жива душа... Всѣки се скрилъ на топло... Само вѣтрътъ свири и бѣснува. Той пѣе своята тѣжна пѣсенъ: ту я издигне на високо, ту я сниши и най-послѣ тихо, тихо, до като замлъкне...

Едри снѣжинки падатъ леко и затрупватъ всичко по земята...

Вѣтрѣтъ отново изсвирва, раздрусва всичко що срѣщне и яростно се промѣква прѣзъ прозорцитѣ и дупкитѣ на къщитѣ. . . Отъ неговата пѣсенъ треператѣ бѣднитѣ: тѣ се свиватѣ и дълбоко изохкватѣ. . .

„О вие, които сте доволни и щастиви, които имате всичко, за да се борите срѣщу мене, надникнете въ срутената къщичка на бѣдната вдовица! . . . Вечъ третия день какъ дѣцата ѝ треператѣ отъ студъ и се прѣвиватѣ отъ гладъ! . . . Тѣ отчаяно поглеждатѣ майка си и устата имъ шепнатъ „хлѣбъ, хлѣбъ!“ . . . Тя ги погледне, вдигне очи на горѣ и отъ гърдитѣ ѝ дълбока въздишка се откъсва“ . . .

Вѣтрѣтъ става по-силенъ и яростно пѣе:

„О вие, щастливици, тичайте по-скоро, помогнете на бѣднитѣ сираци, спасете ги отъ смъртта! . . .“

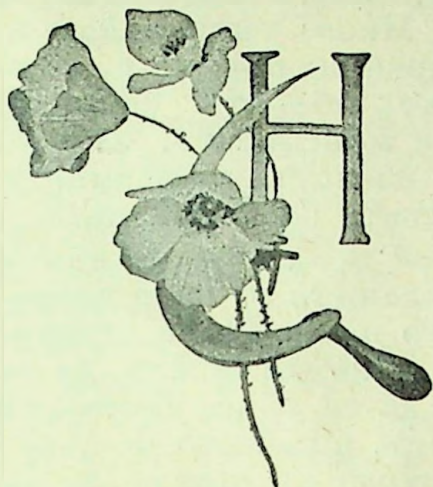
Но, уви! . . . никой не разбра вѣтровата пѣсенъ. . .

Сутринтъа намѣриха вдовицата и двѣтъ ѝ дѣца умрѣли. . . Тѣ бѣха здраво пригърнати. . .

Вѣтрѣтъ побѣсенъ. . . Той издигна милиони снѣжинки, които дебело покриха гроба на нещастнитѣ. . .



Какъ спатъ животнитѣ.



ие, когато лѣгаме, гледаме да се намѣстимъ така, че да спимъ съвсѣмъ спокойно: нищо да не ни боде, нито пѣкъ никой да не ни притиска. А лѣкаритѣ даже ни прѣпорѣчатъ да си не лѣгаме веднага слѣдъ вечеря.

Ако нѣкой човѣкъ не се настани на лѣгло-то добръ, то сънътъ му бива неспокоенъ, хърка



неприятно и не дава да спатъ на хората около него. Страхътъ сѣщо тѣй не дава на човѣка

спокоенъ сънъ: уплашениятъ човѣкъ цѣла нощъ се бори съ дяволи, мечки, змии и постоянно се стрѣска въ постелката си. Много умни майки не плашатъ дѣцата си съ страшни приказки, нито съ дяволи, както правятъ старитѣ баби съ своитѣ внучета, когато ги прѣспиватъ, защото не искатъ дѣцата имъ да плачатъ, да се смѣятъ и да се стрѣскатъ въ люлката прѣзъ нощъта.

Когато човѣкъ спи, той не мисли, че нѣкой ще го нападне, защото жилището го пази добрѣ. Но животнитѣ не сѣ като насъ. Тѣ се страхуватъ за живота си даже и когато спатъ да не ги нападне неприятелъ и да ги убие. Затова тѣ не спатъ дълбоко като насъ, а начесто се събуждатъ и се оглеждатъ наоколо съ страхъ за неприятелъ.

Прѣди да си легне, животното се загрижва най-напрѣдъ какъ може да се избави най-лесно,



ако го нападне неприятелъ въ врѣме на сънъ. Затова то избира не сгодно мѣсто за спане, а

такова, което ще го запази най-лесно въ време на опасностъ.

Най-голъмата маймуна, наречена *Орангъ-утанъ* спи съвсѣмъ спокойно като човѣка, защото нейната сила е изплашила всичкитѣ ѝ съсѣди, та никой не смѣе да я нападне, нито будна, нито на сънъ. Но малката маймуна *шимпанзе* е слаба и страхлива, затова спи съ стиснати юмруци, сжщо като малкитѣ дѣца. Тя не спи по отдѣлно и на открито, а съ нѣколко свои другарки, скрити между клонетѣ на нѣкое старо дърво. Тамъ тѣзи маймунки си правятъ гнѣзда за спане сжщо като *пждаритѣ* по дърветата изъ равнитѣ полета.

Ако човѣкъ заспи седналъ на столъ, той често клюма и се стрѣка. Който го гледа отъ страна, ще си помисли, че иска да си клѣвне нѣщо съ носа като птица. Но въ него като че ли има нѣкоя скрита сила, която го събужда и го прѣдпазва отъ падане.



Такава скрита сила има въ краката на нѣкои животни, която постоянно ги крѣпи и имъ напомнюва, че тѣ висятъ надъ скали или пропасть, затова здраво да се държатъ о клона. Такова живоотно е *лѣнивецътъ*. По-голъмата частъ отъ

живота си той прѣкарва спящъ и увисналъ по клонетѣ на дебелихъ горски дървета.

Ако човѣкъ се опита да заспи така като лѣн-
нивеца, то нѣма да се мине много врѣме и той
ще тупне на земята, гдѣто ще се прѣсне като
строшено яйце.

Същата сила се намира и въ краката на пти-
цитѣ, що спатъ по клонетѣ на дърветата. Ако
не ги крѣпѣше тя въ врѣме на сънъ, то пове-
чето отъ тѣхъ щѣха да се изпотрѣпятъ отъ па-
дане нощно врѣме.



СЛЪНЦЕ.



Слънчице любезно,
Слънчице прѣкрасно,
Обичамъ те ази
Много, всѣкичасно!

И очитѣ твои —
Сѣщински елмази,
Що свѣтятъ тѣй силно,
Обичамъ ги ази!

Люб. Бобевски.



С н ѣ ж и н к и .

(Приказка).

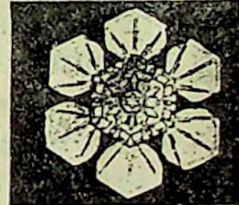
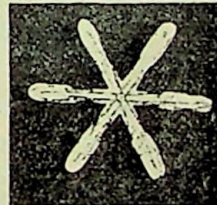
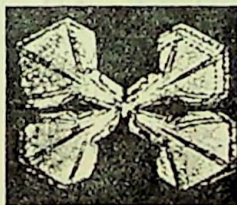
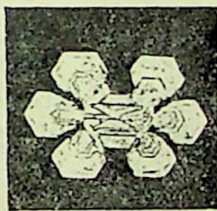


тъмни облаци надвиснаха надъ земята. Тѣ помрачиха навсѣкждѣ и изглеждаше като нощѣ.

Скоро захвърчаха снѣжинки. Тѣ се мѣтаха на разни страни, падаха по земята и послѣ пакъ се издигаха на горѣ, носени отъ вѣтъра.

Дѣцата тичаха по улицата и се радваха на бѣлитѣ снѣжинки. Тѣ ги гонѣха, ловѣха и ги духаха отъ рѣцѣтъ си. . . .

— Ето една хубава звѣздичка! — Обади се едно дѣте.



— А тази прилича на паричка!

— Ето друга снѣжинка, като тънка прѣчица! Гледайте, какъ леко хврѣкна, като я духнахъ!

— Вижте, вижте, тази прилича на кръстче... Ето друга, прилича на медалче! . . .

— Ахъ, колко е весело, колко е весело! , . . кръщѣха и се смѣеха дѣцата.

Но на снѣжинкитѣ не бѣше весело. Тѣ се спущаха загрижени и избираха мѣсто, гдѣто да лежатъ и прѣкаратъ зимата. Ала тѣ не харесваха мѣсто на земята и искаха да се върнатъ на небето. . . Тамъ е тѣхното отечество, любимата имъ родина. Нѣкои се разкайваха и говориха:

— Погледнете на полето, то е цѣло побѣлѣло; много снѣжинки сж налѣгали една върху друга! . . . Богъ знае, какво ще стане съ тѣхъ! А горѣ, на небето, за насъ бѣше по-добрѣ. Ако искаме ще станемъ на капчица, или на снѣжинка. . . Отъ тамъ ще се любиме на красивата земя, на нейнитѣ зелени ливади и гори, на нейнитѣ рѣки, хълмове и планини. . . . А сега? — само ще лежимъ, лежимъ, една върху друга. . .

— Не, не, по-добрѣ да отидемъ при весели тѣ момчета и момиченца, да ни се радватъ и да играятъ съ насъ! — казваха други снѣжинки.

— Да, но погледнете какъ ни измѣчватъ: тѣ ни духатъ, триятъ ни съ рѣцѣтѣ си, смачкватъ ни на топки. . . . Не хвърчете при тѣхъ, тамъ ще измремъ всички! . . .

Но любопитнитѣ снѣжинки не слушаха тѣхнитѣ съвѣти. Тѣ всички хврѣкнаха къмъ улицата. . . . Падаха по дрешкитѣ на дѣцата, по тѣхнитѣ рѣчички, шапчици и по лицата имъ. . . А дѣцата се радваха, радваха. . . Тѣ събираха

снѣжинкитѣ, правѣха топки и ги прѣскаха въ земята на свѣтли парченца. . .

Другитѣ снѣжинки гледаха отъ далечъ и трепераха, като виждаха мъжитѣ на тѣхнитѣ сестрици.

— Да бѣгаме, да бѣгаме отъ тѣзи мъчителы, нека отидемъ на полето, тамъ всички ще бѣдемъ заедно и спокойни! . . .

— Да знаете, колко ще ви бѣде добрѣ тамъ! — обади се брѣзата. Много години какъ живѣя на свѣта и много нѣща съмъ виждала и прѣкарала. . . И зимѣ и лѣтѣ слушамъ гласа на бѣднитѣ земледѣлци. . . Да знаете, мили снѣжинки, колко имъ сте нуждни прѣзъ зимата! Вие покривате посѣвитѣ и ги пазите отъ студа. Вие имъ давате топлина, която е нужна за живота. Лежете, спѣте и послѣ ще се радвате на добрината която сте принесли!

Снѣжинкитѣ послушаха брѣзата. Тѣ се прѣснаха по полето и образуваха мека дебела покривка. Подъ тѣхъ се топлѣха посѣвитѣ и не се страхуваха отъ студения вѣтъръ.

Дойде пролѣтъ и снѣжинкитѣ се стопиха. Тѣ напоиха младитѣ коренчета на посѣвитѣ и ги съживиха. Посѣвитѣ бързо почнаха да растатъ, скоро изкласиха и дадоха изобиленъ плодъ! Земледѣлцитѣ се радваха на плодородieto и си говорѣха: „Ехъ, благодарение на снѣга безъ него всичко щѣше да измрѣзне!“



За татка и мама.

Всѣка вечеръ, сутринъ ази
Дигамъ слаби си рѣцѣ,
Мамо, тате, зарадъ вази
Бога моля отъ сърдце



Да ви пази, съхранява
До дълбоки старини,
Радостъ, мамо, да ви дава,
Здраве, честъ и добрини.

Вашта дъщеря тогази
Весела ще порасте,
Щомъ отъ злото Богъ ви пази
И кахърни вий не сте.

Тия грижи, трудъ и сили,
Що полагате за менъ,
Драга мамо, татко мили,
Ще ги помня всѣки день.

Ц. Калчевъ.

Кой е най-щастливъ.

Утрѣ ще бжде Коледа. Василъ Славовъ се изправилъ до прозореца и гледа къмъ улицата. Днесъ изъ пѣтя вѣрватъ повече хора отъ други пѣтъ. Кола и хора минаватъ на разни страни и се спиратъ прѣдъ дюгенитѣ: всѣки бърза да накупи подарѣци за дѣцата си срѣшу великия празникъ.

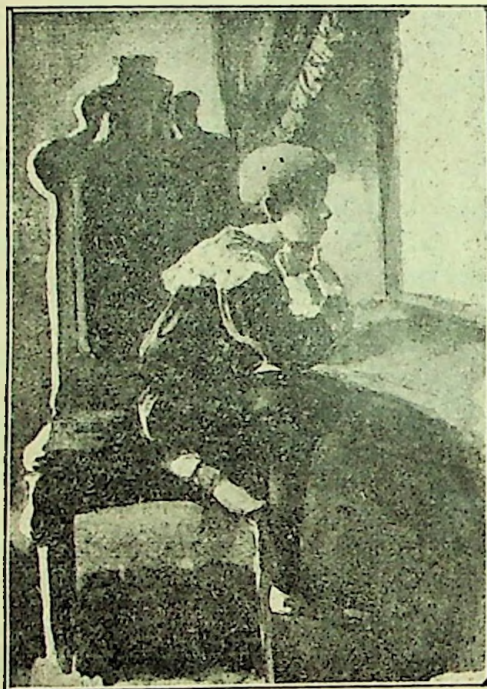
Ето и нощта настана. Църковнитѣ камбани скоро ще извѣстятъ, че Коледа е настанала. Дѣтскитѣ сърдца тупкатъ отъ радостъ, защото слѣдъ малко ще бждатъ господари на разни играчки.

Само Василъ е угриженъ. Той нѣма да получи никакъвъ подарѣкъ тази Коледа, защото майка му не можа да спечели повече пари. Тя му бѣше обѣщала още прѣди единъ мѣсецъ една хубава книга за морскитѣ животни, но днесъ му съобщи, че не ще може да си изпълни обѣщанието, защото господарѣтъ на фабриката не ѝ изплатилъ седмичната заплата. Цѣлъ день лицето му бѣше нажалено и очитѣ му пълни съ сълзи; но той не искаше да наскърби майка си

съ плача си, затова се криеше отъ нея изъ
стаитѣ.

*
* *
*

Срѣщу Василевата къща стърчи триетажна-
та красива къща на генералъ Златевъ. Прѣзъ
прозорцитѣ се вижда ясно какъ сѣ украсени
всички стаи на генералската къща и колко хо-
ра имъ идватъ на гости прѣзъ деня. Генералътъ



е всѣкога облеченъ въ нови дрехи и рѣдко стои
въ къщата си. Тамъ се навъртатъ повече жена
му, дѣтето и слугинитѣ му. Слугитѣ работятъ
отъ сутринъ до вечеръ, а жената и дѣтето се-
датъ на мекитѣ канапета и нищо не работятъ.

Надвечеръ майката излазя съ файтонъ на разходка, а дѣтето остава само въ кѣщи.

Василчо се много чуди, защо генералчето е всѣкога угрижено и рѣдко се засмива на майка си. „Азъ да съмъ на негово мѣсто, си казваше той, да ме обличатъ така като *царче*, ще скачамъ и ще пѣя отъ радостъ, а то не я поглежда даже въ очитѣ“.

Единъ пѣтъ той попита майка си: „Мамо, защо генералчето е всѣкога угрижено и не излазя съ майка си на разходка“?

— Защото е мащеха, та не го обича като сѣща майка. То помни още своята майчица, която го е кърмила съ топло млѣчице, затова скърби още за нея.

Но Василъ си думаше: „Че какво ли не харесва на мащехата! Я виждъ какъ е облечена като царица, прѣститѣ ѝ лѣщатъ отъ елмази, косата ѝ черна като астраганъ, а лицето ѝ бѣло като снѣгъ. А подаръци. . . ! тѣ сѣ безброй! Каквото поиска, на часа му доставятъ, а пѣкъ азъ трѣбва да чакамъ за една книга цѣли мѣсеци и пакъ не ми я купуватъ. То трѣбва да е много неблагодарно дѣте, затова прави тѣй съ майка си“.

* * *

Стъмни се. На небето се показва пълень мѣсецъ. Васильовитѣ родители ги нѣма още отъ пазаръ. Той запали малката лампичка и седна до прозореца да ги чака. У тѣхъ е всичко просто: столоветѣ дървени, постелкитѣ вѣхти и свѣтилата газени, само едно е красиво и хубаво въ

тѣхното сѣмейство, гдѣто бащата и майката сѣ
здрави и добри.

„Кждѣ ли се бавятъ мама и татко“? си каза
Василчо. Захвана вече да го е страхъ да стои
самичѣкъ въ кѣщи. Изведнажъ насрѣща
му блѣсна силна електрическа свѣтлина. Това
бѣха лампитѣ на генерала въ гостната стая. Тѣ
свѣтѣха сѣщо като слънцето. Въ стаята се виж-
даше сѣщо като день. Тамъ Василъ видѣ едно
зелено дърво, окичено съ разни подарѣци и фе-



нерчета. Слѣдъ малко въ стаята дойдоха нѣкол-
ко сѣмейства съ малки дѣца. Дѣцата веднага
заобиколиха дървото и почнаха да се радватъ

на подаръцитѣ. Дойде при дървото и генералчето. Така направиха и другитѣ майки. Всѣко се зарадва на подаръка си и отъ благодарностъ цѣлуваше родителитѣ си. Само генералчето не се засмѣ, то цѣлуна лѣниво и намусено ржката на генералката и се дрѣпна на страна. Василъ не можа да се стѣрпи отъ ядъ и извика ядосано:

— Ахъ, какъвъ неблагоприятенъ синъ! Азъ да съмъ на негово мѣсто ще скачамъ отъ радостъ за този подаръкъ, а той седналъ да се сърди. Да съмъ ти майка, ще те набия прѣдъ гоститѣ.

„Василе, отвори по-скоро вратата!“ извика нѣкой на двора. За мигъ Василъ се затече и попита кой е. Като узна, че това сж родителитѣ му, отвори имъ и ги попита що носятъ подъ мишница. Майка му запали голѣмата лампа и всички насѣдаха около печката. Слѣдъ малко бащата развѣрза една бохчичка и извади нѣколко нѣща за празника. А майка му измъкна отъ широкия си джебъ едно вързопче и го подаде на Василя, като му каза: — „Честитъ ти подаръкъ, Васко“.

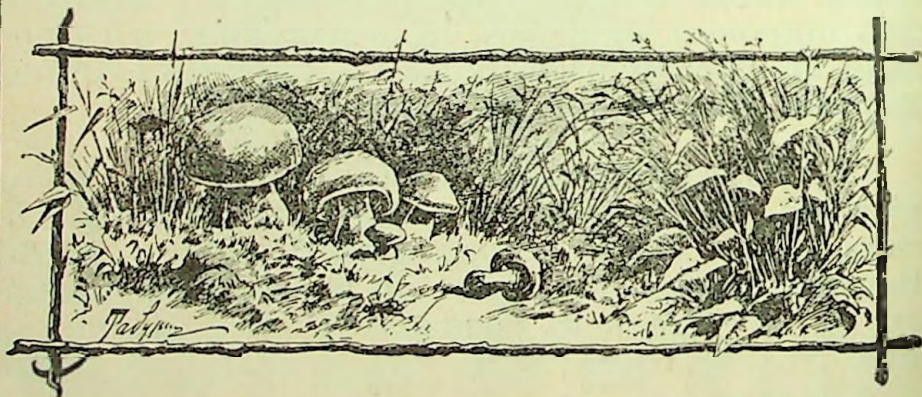
— Благодаря, мамо, каза той и почна да го разгѣва. Това бѣше очакваната отъ толкова мѣсеци книга. Колко се радва той, като я видѣ! Веднага остави подаръка на земята и се хвърли въ скутоветѣ на родителитѣ си и почна да имъ цѣлува ржцѣтѣ. До срѣдъ нощъ не заспа отъ радостъ.

* * *

На другиятъ день Василя прѣмениха и заведоха на черква. Дойдоха генералътъ и жена му, ала генералчето го нѣмаше — него оставиха у дома при ординареца и слугинята. Тѣ приготвиха обѣда, а то стоеше до печката угрижено и си думаше: „Моята рожденна майка никога не ме оставяше самъ и въ работнитѣ дни, а тази не ме иска съ себе си и въ празникъ. Боже, защо ми отне милата майчица“!

Черкова пустна и всички се разотидоха. Едни си отидоха у дома, а други отидоха по роднинитѣ си на гости да имъ честитятъ празника „Рождество“. Генералътъ отиде съ файтонъ по гости.

На обѣдъ Василъ не можа да яде *отъ радостъ*, а генералчето *отъ скръбъ*. Той скърбѣше, защото майка му бѣше умрѣла прѣди една година и неможеше още да я забрави.



СЪДЪРЖАНИЕ

на

СП. „МЛАДИНА“

ГОД. XIX (1910 год.)

	Стр.
1. Надежда. Начална картинка.	1
2. Срѣщу нова година. Стихотв. отъ Л. Бобевски.	2
3. Картинка. Стихотв. отъ Хр. Боневъ.	3
4. Звѣздици. Стихотв. отъ Хр. Боневъ.	4
5. Нова година. Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	5
6. Животътъ въ Стара-Турция. Написалъ Д. Андреевъ.	7
7. На молитва. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	10
8. Първиятъ снѣгъ. Написалъ Федка.	11
9. Сждба. . . . Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	13
10. Отплата. (Коледно разказче). Написалъ Л. Бобевски.	16
11. Пжтуване до Кюстендилъ. I. Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	20
12. Дръжъ хубаво, Иванчо! Начална картинка.	25
13. Не смѣятъ! Стихотв. отъ Люб. Бобевски.	26
14. Сираче. Стих. отъ Люб. Бобевски.	27
15. Непослушни внучета. Написалъ Д. Андреевъ.	29
16. Какъ укротяватъ звѣроветъ. Написалъ Д. Андреевъ.	31
17. Недоволниятъ Бурсукъ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	33
18. Споменитъ на дѣда Стамена. Написалъ Л. Бобевски.	35
19. Отчаяна. (Случка). Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	39
20. Овчарски кучета. Прѣвелъ: Д. Андреевъ.	41
21. Пжтуване до Кюстендилъ. II. Написалъ Н. Гайтауджиевъ.	44
22. Котенца. Начална картинка.	49
23. Кокиче. Стих. отъ Перувъ.	50
24. Край на зимата. Стих. отъ Перувъ.	51
25. Храбро момче. Написалъ Д. Андреевъ.	52

	Стр.
26. Разходка по морето. Написалъ Хр. Бопевъ.	54
27. Софка. Стих. отъ Люб. Бобевски.	56
28. Домашни и диви животни. Съобщава Люб. Бобевски.	57
29. Прѣдставление съ лъвовѣ. Съобщава Д. Андреевъ.	58
30. Сбогомъ зимо! Написалъ Л. Бобевски.	62
31. Помощъ. Написалъ Н. Гайтаджиевъ.	65
32. Доволното. Стих. отъ Люб. Бобевски.	66
33. Живота въ Стара-Турция. II. Съобщава Д. Андреевъ.	67
34. Около София. I. Драгалевскиятъ манастиръ. Написалъ II. Гайтаджиевъ.	70
35. Побѣденіята великанъ Начална картинка.	73
36. Къмъ птичкитѣ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	74
37. Дъждецъ. Стих. отъ Дѣдо Сраджю.	75
38. Другари. Написалъ Н. Гайтаджиевъ.	76
39. Поклонъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	78
40. Питомниятъ Вълкъ. Съобщава Люб. Бобевски.	79
41. Сладкото курабенце. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	81
42. Върни другари. (Народна пѣснь). Съобщава Ц. Калчевъ.	80
43. Побѣденіята великанъ. (Прѣдаііе). Прѣвелъ Н. Гайтаджиевъ.	86
44. На пѣтъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	89
45. Уроки. Написалъ Стръкъ-Иглика.	90
46. Въ Менажерията. Съобщава Д. Андреевъ.	93
47. Алеко Константиновъ. Начална картинка.	97
48. Дѣте и косче. Стих. отъ Люб. Бобевски.	98
49. Май. Стих. отъ Хр. Бопевъ.	99
50. Алеко Константиновъ. Написалъ Н. Гайтаджиевъ.	100
51. Майски картинки. Написалъ Ст. Чешмеджиевъ.	108
52. Славей Стих. отъ Люб. Бобевски.	109
53. Горска магесница. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	110
54. Питомниятъ тюленъ. Прѣвелъ Люб. Бобевски.	113
55. Крилати другарчета. Стих. отъ Ц. Калчевъ	115
56. Плѣхъ и жаба. Народна приказка. Съобщава Ц. Калчевъ.	116

	Стр.
57. Обичъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	1 8
58. Какъ китайцитѣ ядатъ яйцата. Съобщава Д. Андреевъ.	1 7
59. На Работа. Начална картинка.	12
60. Юний Стих. отъ Люб. Бобевски.	122
61. Що най-обичамъ? Стих. отъ Люб. Бобевски.	123
62. Дѣтето на работника. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	124
63. Картинка. Стих. отъ И. Б. Искреновъ.	128
64. Умниятъ Неронъ. Прѣвелъ Люб. Бобевски.	129
65. Въ Облацитѣ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	131
66. Цвѣте си набрахъ. Стих. отъ Ц. Калчевъ.	136
67. Живота въ Стара Турция. III. Жетва. Съобщ. Д. Андреевъ.	137
68. Обичамъ те! Стих. отъ Люб. Бобевски.	140
69. гр. Пещера. Написалъ И. Гайтауджиевъ.	141
70. На училище. Начална картина.	145
71. Поточе. Стих. отъ Люб. Бобевски.	146
72. Сбогомъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	147
73. Неканена гостенка. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	148
74. Изъ живота на Стара-Турция. IV. Сватбари. Съобщава Д. Андреевъ.	151
75. Мравкитѣ на война. Съобщава Д. Андреевъ.	154
76. Стоянтъ хайдутинъ (Народна пѣсенъ). Хр. Боневъ.	156
77. Какъ живѣятъ индийцитѣ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	157
78. Гжсенца. (Изъ живота на Едисона). Съобщава Д. Андреевъ.	161
79. Марийка. Стих. отъ Ц. Калчевъ.	165
80. Около София. II. с. Паячарево. Написалъ И. Гайтауджиевъ.	166
81. Трудолюбие. Начална картина.	169
82. Есенни жалби. Стих. отъ Люб. Бобевски.	170
83. Пакъ дойде. Стих. отъ Люб. Бобевски.	172
84. Крадецъ. Написалъ Д. Андреевъ.	175
85. Гроздоберъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	176
86. Човѣкъ безъ късметъ. Съобщава Хр. Боневъ.	178
87. Риби, които си виятъ гнѣзда. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	178

	Стр
88. Ще ни напустне. Стих. отъ Люб. Бобевски.	179
89. Есенни дни Написалъ Стръкъ-Иглика.	180
90. Въ безводнитѣ мѣста. Съобщава Д. Андреевъ.	183
91. Царь и войникъ. Съобщава Хр. Боневъ.	186
92. Братчета. Стих. отъ Ц. Калчевъ.	188
93. Слънчеви лъчи. Съобщава Н. Гайтанджиевъ.	189
94. Мома войвода станала (вар. пѣсень). Прѣвелъ Хр. Боневъ.	191
95. Замислена. Начална картинка.	193
96. Ноемврий. Стих. Люб. Бобевски.	194
97. Отъ далече. Стих. Люб. Бобевски.	195
98. Мързеливиятъ лисанъ. Съобщава Д. Андреевъ.	196
99. Познавачъ (Народна приказка). Прѣвелъ Д. Андреевъ.	200
100. Взаимно добро. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	204
101. Мома въ градинка. (Народна пѣсень). Съобщ. Хр. Боневъ.	208
102. Оживѣлата птичка (Прѣдание). Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ.	209
103. Задуха. Написалъ Ст. Чешмеджиевъ.	211
104. Величка. Стих. отъ Ц. Калчевъ.	212
105. Бабинитѣ козлета. (Приказка). Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ.	213
106. Въ неволя. Стих. отъ Люб. Бобевски.	216
107. Гората зимѣ Начална картинка.	217
108. Ще дойде пролѣтъ. Стих. отъ Люб. Бобевски.	218
109. Нещастна. Стих. отъ Люб. Бобевски.	219
110. Храбростъ. Съобщава Н. Гайтанджиевъ.	220
111. Зимната пѣсень на вѣтъра. Отъ Ст. Чеш-въ	221
112. Какъ спатъ животнитѣ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	223
113. Слънце. Стих. отъ Люб. Бобевски.	226
114. Снѣжинки. (Приказка). Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ.	227
115. За татка и мама. Стих. отъ Ц. Калчевъ.	230
116. Кой е най-щастливъ. Съобщава Д. Андреевъ.	231

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ. Издава научното д-во
 „Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

АНТИКВАРНА
БИБЛИОТЕКА
20. 20

1900/84